

יוםספ חסדי ורחל

1631

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת ו' חשון ה'תשפ"ז
פרשה: נח
הפטרה: רני עקרה
בערבית של מוצאי שבת
מתחילים לומר ברכך עלינו

הדלקת נרות - 17:45
צאת השבת - 18:37
ר"ת: 19:15

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:37

זמן	זמן
5:40 < 5:33	עמוד השחר:
5:47 < 5:40	זמן טלית:
6:51 < 6:45	זריחה:
12:24 < 12:26	חצות:
12:52 < 12:54	מנחה גדולה:
17:58 < 18:06	שקיעה:

"הלכות מרן" אגודת אגודת ישראל

בימי שני וחמישי, אחר קריאת התורה אומרים חצי קדיש ומחזירים את ספר התורה למקומו כשהוא פתוח. ולאחר מכן אומרים "אשרי" וכו'. כמו כן ראיתי לרבים וגדולים בתורה שנמנעים לומר קדיש שלאחר קריאת התורה כשהוריהם בחיים. ואע"פ שנהוגים אצלנו הספרדים שהעולה עליית משלים אומר קדיש, הם נמנעים מזה והשי"צ אומר קדיש במקומם.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי זינה בת רחל ולע"נ תמי' ש' שלום בר שמוחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה"

הקב"ה מעיד על נח: "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה". אמנם ישנה מחלוקת האם נח היה צדיק רק בדורו וכו', אבל אנו מסתפקים בצדיקי הדור בלבד. על רקע פסוק זה אנו משתוממים לדברי ישעיהו: "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ, כן נשבעתי מקצף עליך ומגער בך". האם נח אשם במה שקרה לדור המבול?

מובא בזהר: "תניא, א"ר יוסי: כשבני אדם נמצאים חייבים לפני הקב"ה, הצדיק הנמצא בעולם, הקב"ה מדבר עימו, כדי שיבקש רחמים על העולם ויתרצה להם. מה עושה הקב"ה? מדבר עימו מאלו רשעי עולם, ואומר לו שיטיב עמו לבדו ויכלה את כולם. מה דרכו של אדם צדיק? שהוא עוזב את שלו ולוקח לעצמו ללמד זכות על כל העולם כדי שהקב"ה יתרצה להם. מנא לן? ממושה. שאמר לו הקב"ה: 'חטא ישראל עשו להם עגל... הרף ממני ואשמידם...' מיד 'ויחל משה את פני ה' אלוהיו' ומסר עצמו למיתה בכמה מקומות בשביל ישראל, שנאמר: 'ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך...' ויאמר ה' סלחתי כדברך'. ואילו בנח: ... אמר לו נח: 'ולו מה אתה עושה? א"ל: 'והקמתי את בריתי אתך עשה לך תיבת עצי גופר, ולא ביקש רחמים על העולם... ומשום זה מי נח כתוב כי בו היו תלויים מחמת שלא ביקש רחמים על העולם'.

על מנהיגי הדור בכל החלטה שלהם ובכל ענין יראו קודם כל לנגד עיניהם את טובת המדינה, והעם במדינה. יש צדק בהפניית אצבע מאשימה כלפי נח, משום שהצלת העולם לא עמדה בראש מעייניו. בכל דור ודור מנהיגי ישראל חייבים קודם כל לדאוג לענייני עם ישראל. המצב של עם ישראל וארץ ישראל נמצא היום בשלב מסוכן ובמצב לא טוב ועל המנהיגות הרוחניות והחילונית כאחד לשים בראש מעייניהם את עניניו של עם ישראל ואחרותו ולדאוג למורשת עם ישראל ולתורתו ולארגון.

בלי האינטרס האישי בקבלת החלטות ופחות מכך האינטרס של העם, עד כדי התרחקות והתנכרות מתורת ישראל.

העלון לע"נ

ר' יעיש ביטון ז"ל ח' חשון

זקנת א'זה פרץ בת'תמו שנלב"ע ח' חשון

תנ"צ.ב.ה.

"הנדיב שבמעט קיפה את חייו" סוף

ספר לזכרון

וניסים, המשרת הממונה על קריאת החכמים בליל שבת אל הבית, מיהר להתייצב לצידו.

* "עוד מעט עליך לצאת אל בתי החכמים, הלא כך?" אמר חנניה ובהילות נשמעה בקולו, "ובכן, תחילה וראש תפקוד את ביתו של רבי יצחק חי טייב. תאמר לו, כי הפעם אני מבקש שיגיע גם הוא אל ביתי, ללמוד זוהר על שולחני".

"כך אעשה", נענה המשרת, ונשא רגליו, למלא אחר ציווי של אדונו. רגעים אחדים לאחר מכן, כבר החלו החכמים להתאסף בביתו של חנניה. מה מאוד נבהל הגביר, כאשר הבחין כי דמותו של הגאון רבי יצחק חי טייב נפקדת מביניהם.

הוא קרא אליו הצידה את נערו וגער בו בחזקה: "הלא ציוויתך לקרוא הנה, ראשון, את רבי יצחק חי טייב, היכן הוא?"

"קראתיו בתחילה" הצטדק הנער, "ומה אעשה כי הוא מתעכב?" "לך וקרא אותו שוב", קטע הגביר את דבריו. חיו היו חשובים לו יותר מכל תירוץ.

המשרת לא הבין, אמנם, על מה הבהילות, אבל הוא לא שאל שאלות. הוא התעטף בצעיפו ויצא החוצה, אל הלילה הקר, לבדוק מדוע רבי יצחק חי טייב מתמהמה.

הם נפגשו שם, על אם הדרך. במרחק כמה רחובות מביתו של הגביר. "אדוני שואל מדוע הרב מתמהמה", לחש המשרת במבוכה, "הלא הוא ציוני לקרוא את הרב ראשון, וכך עשית, ועתה, כאשר הרב מתאחר לבוא, חרה בי אפו".

"אמור לאדוניך, כי אל יירא ואל ייחת" עלה חיוך מסתורי על פניו הקדושות של רבי יצחק חי טייב, "כי עוד לא זרחה השמש".

* "מה פירוש?" תהה המשרת. "מה החידה הזאת, אשר חד לי כבוד הרב?" "אמור זאת לאדוניך", סתם רבי יצחק ולא פירש, "הוא כבר יודע למה ירמוזן מילותיי..."

* השעה לא נטרפה לו, לחנניה. הוא הספיק, עוד באותו לילה, להשתטח אפיים ארצה לרגליו של רבי יצחק חי טייב, לבקש את מחילתו בדמעות, ולהבטיח כי מכאן ואילך ייזהר בכבודם של חכמים.

ורבי יצחק חי טייב, כמובן, מחל לו. ותהי נפשו לו לשלל. (על פי 'אבותינו סיפור')

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shalom" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"וזהו לך ולחם לאכלה"

הנה בגמרא אמרו שאסור לאדם לאכול קודם שיתן מאכל לבהמתו. ואם כן למה הקדים "לך" לפני "להם"?

אלא מכיון שבתובה היו הרבה חיות וכל אחד אוכל בזמנים שונים, וכמו שמצינו בגמרא שבני נח התאוננו שהם עסוקים כל זמנם בהאכלת החיות, ומכיון שכן מותר להם לאכול לפני החיות, שאם לא כן לא היה להם זמן לאכול כלל.

והגאון רבי שמעון סופר מקראקא ביאר, שמובא במדרש: אדם ובהמה תושיע ה' - אדם בזכות בהמה, לכן מקדימים את הבהמה. אבל כאן שכל החיות והבהמות ניצלו בזכותו של נח, לכן מקדים הכתוב את נח קודם לבהמות: "לך ולחם לאכלה".

"מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו"

כותב רש"י: "הטהורה" - העתידה להיות טהורה לישראל, למדנו שלמד נח תורה. ועל כך תמה ה"לבוש" הכיצד למד נח תורה, והרי נאמר בגמרא שעובד כוכבים שעסק בתורה חייב מיתתו?

בספר "פרדס יוסף" תירץ על כך על פי הנאמר במסכת שבת: מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: גייירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחת. דחפו שמאי באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל וגייירו. אמר לו: "דעלך סני לחברך לא תעביד זו כל התורה כולה, ואידך זיל גמור". והקשה המהרש"א: הכיצד למדו הלל את התורה, כל עוד שלא התגייר? ותירץ דמכיון שבא ללמוד תורה בכדי להתגייר, לכך הותר הדבר.

וזהו איפוא ההיתר ללימוד התורה של נח, שכן עיקר לימודו של נח היה בכדי לדעת איזו בהמה טהורה היא ואיזו איננה טהורה, ובכדי שידע לאחר מכן אלו מינים טהורים שניתן יהיה להקריב מהם קרבנות לה'. ועל כך כותב רש"י: "הטהורה" - העתידה להיות טהורה לישראל, למדנו שלמד נח תורה.

"והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבוהים"

כתב הרב כ. הכהן, נראה לי רמז למה שאמרו חז"ל שהטעם שזכה משה רבינו לקבל תורה מסיני הוא מפני שזכה למידת הענוה, כמו הר סיני שניתנה עליו התורה יותר מכל ההרים, מפני שהיה שפל. ובמסכת אבות נאמר: "מאד מאד הוא שפל רוח".

וזהו שאמר: "והמים" - אין מים אלא תורה, "גברו" - שזכה האדם להתגבר בתורה משום שהיה "מאד מאד" בשפלות עד שהגיע לארץ. ועל ידי זה "ויכסו כל ההרים הגבוהים" - שמתגבר האדם על הגבוהים שהם הגאוותנים.

"ויצא נח וכל בניו ואשתו" טעם הדבר שיצאו הזכרים תחילה ואחר כך הנשים, כתב בספר עץ החיים, לרמז לנו דרך - ארץ, שילך האיש קודם לאשתו וכמו שאמרו חז"ל בגמרא על מנוח שהיה עם הארץ משום שהלך אחרי אשתו שנאמר: "וילך מנוח אחרי אשתו". ועוד אמרו בגמרא אחורי ארי ולא אחורי אשה.

"וזהו כל הארץ שפה אֶזְרָא ודברים אחרים" פירש רש"י: "שפה אחת - לשון הקודש".

ומרגלא בפומיה דרבי יחיא קורח וצ"ל כי מצות ידיעת חכמת לשון הקודש, היא שורש כל התורה כולה. וכן היא לשונה:

מצות ידיעת חכמת לשון הקודש, היא שורש כל התורה כולה. ואף על פי שאינה מתרי"ג מצוות, לפי שהיא בכלל עסק התורה, שאין מצות עסק התורה מתקיימת אלא בלשון הקודש, שצריך ללמוד דיני התורה ומצוות בי"ג מידות שהתורה נדרשת בהם, וזה אינו אלא בחכמת לשון הקודש. וגם שכר תלמוד תורה לא יהיה אלא כפי ידיעת האדם חכמת לשון הקודש, כי מי שהוא מבין חכמת לשון הקודש בדקדוק, יוכל לעמוד על כוונת דברי התורה וטעמיהן בדקדוק, ובוזה שכרו גדול יותר בהיותו לומד ויודע הדברים באמיתותן. מה שאין כן מי שאינו מדקדק לירד לעומק טעם הלשון, שלא יזכה להבין דרך האמת ואפילו אם ילמוד הרבה, יהיה יגע לריק...

חזקוני

"ויולד נח את שם"

שם בן נח היה, כידוע, אדם גדול מאוד. כאשר עברה רבקה עם התאומים שבבטנה ליד בית מדרשו של שם - ביקש יעקב לצאת וללמוד מפיהו תורה. רבקה, עצמה היתה במבוכה גדולה בשל ה"בן" שחשבה כי הוא הפכפך ומבקש לעצאת גם ללמוד תורה וגם - להבדיל - לבית עבודה וזה. אל מי הלכה רבקה לבקש עצתו? אל בית מדרשו של שם. בבית מדרשו זה למד יעקב תורה במשך 14 שנה כשהיה בדרכו אל לבן. משם זה יצא אברהם - אבי האומה העברית.

מדוע מיוחס עמו דוקא על אברהם אבינו - ולא על שם? התשובה היא - ההבדל בהנהגה. כאשר נזקק משהו להדרכה רוחנית הוא פנה אל שם. שם עצמו ישב ספון בבית המדרש וענה לפונים אליו.

אברהם אבינו נקט דרך אחרת. הוא ירד אל ההמון ועשה נפשות לאמונה האמיתית, אברהם היה מגייר את האנשים ושרה - אשת הנשים. לכן אנו מיוחסים על אברהם ולא על שם.

חזקוני

הלכות הטמנה

ההלכות מספר "הלכה ברורה" הרשל"צ

הרה"ג דוד יוסף שליט"א

הטמנה בשבת בתבשיל שאינו מבושל כל צרכו

ויש אומרים שדוקא אם הקדרה מונחת על גבי האש, או על גבי פלאטה חשמלית, יש לחוש שתוספת הכיסוי ממחרת את בישול התבשיל, אבל אם הסיר את הקדרה מעל האש והניחה על השלחן, והיו עליה שמיכות או בגדים והסירים, מותר לחזור ולכסותה בהם, או להוסיף כיסוי עליהם, או להחליפם בשמיכות או בבגדים אחרים, ואפילו אם אין התבשיל שבקדרה מבושל כל צרכו, מפני שכיסוי בשמיכות או בבגדים שהם דבר שאינו מוסיף הבל אינו יכול להוסיף על בישול התבשיל. אולם רבים מהפוסקים סוברים שאפילו דבר שאינו מוסיף הבל יכול להוסיף על בישול התבשיל, ולכן אם הקדרה מונחת על השלחן, כל שאין התבשיל שבתוכה מבושל כולו כל צרכו, אסור להחזיר שמיכות או בגדים שהוסרו מעל הקדרה, וכן אסור להוסיף כיסוי או להחליף הכיסוי שעל הקדרה, ויש להחמיר כדבריהם.

הטמנה כשהעביר המאכל לכלי אחר

כא. אם העביר המאכל מהכלי שנתבשל בו אל כלי אחר, אפילו אם לא היה הכלי מוטמן קודם לכן, מותר להטמין את אותו כלי בשבת בשמיכות או בבגדים ובכל דבר שאינו מוסיף הבל, ואפילו אם המאכל שבכלי עודנו חם ביותר, ואפילו אם כוונתו בהטמנה זו על מנת לשמור את חום התבשיל, וכל שהעביר את התבשיל לכלי שני יש להקל להטמינו בדבר שאינו מוסיף הבל.

וכל שהעביר את התבשיל מהכלי שנתבשל בו אל כלי אחר, יש להקל להטמינו בשבת בשמיכות או בבגדים, ואפילו אם אותו תבשיל הוא גוש אחד, כגון חתיכות של בשר או של תפוחי אדמה. ולכן אם העביר דבר מאכל שהוא גוש אל צלחת, ולאחר מכן רוצה לכסותו בנייר אלומיניום או בניילון, רשאי לעשות כן.

ועיין להלן (סימן רנח סעיף ה') בענין אם מותר להכניס דבר מאכל צונן אל תוך כלי שני על מנת לחממו, או יש לחוש בזה משום הטמנה.